

”I bokhandeln”

Hugo hade aldrig varit inne i bokhandeln tidigare, men naturligtvis visste han precis var den låg. Han kände till varenda millimeter av tågstationen. Mitt emot kaféet, inte långt från den största vänthallen, fanns två träbord täckta med böcker placerade på var sida om en dörr med skylten: R. LABISSE, BOKHANDLARE, NYA OCH BEGAGNADE BÖCKER.

En liten klocka pinglade när Hugo klev in i butiken. Han gned med pekfingret över knapparna på sin jacka så att en av dem lossnade i hans hand. Han stoppade på sig knappen och fortsatte att gnida på den i fickan. Hjärtat bultade.

Inne i butiken luktade det av gammalt papper, damm och kanel. Det påminde honom om skolan, och en kort glimt av hans gamla liv kom för honom som ett angenämt minne. Hans bästa vänner Antoine och Louis var båda två svarthåriga och tyckte om att låtsas att de var bröder. Hugo hade inte tänkt på dem på ett tag. Den längre av pojkarna, Antoine, brukade kalla Hugo för ”Ticktack” eftersom han alltid hade urverk nerstoppade i fickorna. Hugo undrade hur de hade det nu. Låtsades de fortfarande att de var bröder? Saknade de honom?

Hugo mindes också att hans pappa ibland på kvällarna hade läst högt för honom ur fantastiska äventyrsberättelser av Jules Verne och en samling med H. C. Andersens sagor, som var Hugos älsklingsböcker. Han saknade högläsningen.

Det satt en man vid disken, mellan två höga staplar med uppslagsverk. Hugo såg sig om. Först kunde han inte se någon annan där inne, men sedan, som en sjojungfru som stiger upp ur ett hav av papper, dök flickan upp på andra sidan rummet. Hon slog igen boken hon hade läst i och tecknade åt Hugo att komma bort till henne.

”Pappa Georges har fortfarande kvar din anteckningsbok.”

”Hur kan jag veta att du inte ljuger? Du ljög ju förut.”

”Jag ljög inte. Han försöker lura dig.”

”Varför berättar du det här för mig? Varför vill du hjälpa mig?”

Flickan tänkte efter ett ögonblick. ”Jag vill se vad som finns i din anteckningsbok.”

”Det får du inte. Det är en hemlighet”, sa Hugo.

”Bra. Jag gillar hemligheter.”

Vilken underlig flicka det här är, tänkte Hugo.

Flickan ropade till mannen som satt längst in i butiken: ”Jag tar en bok om fotografering, monsieur Labisse. Jag kommer snart tillbaka med den.”

”Ja, ja, det är bra”, sa han frånvarande när hon lämnade bokhandeln utan så mycket som en blick på Hugo.

Ur Brian Selznick, *En fantastisk upptäckt av Hugo Cabret*, övers. Anna Strandberg, Wahlströms (2008), s. 145-150.